

fra hinanden. Denne Forfkrift er der ikke fundet Anledning til at optage, og Følgen deraf vil formentlig blive, at en Forandring under almindelige Forhold først da kan siges at være indtraadt i det Døjslik, Skibet afveg fra den for begge Veje fælles Kurs.

Endnu skal det ved nærværende Affnit anføres, at naar § 250 taler om, at en Havarioppgørelse ikke har fundet Sted uden at den Forsikrede selv er Skyld deri, indbefattes herunder ikke alene, at det er faktisk umuligt at faa en saadan, f. Eks. fordi Skibet strander paa uevilkeret Sted og Varerne her holdes tilbage, men ogsaa at Opgørelsen trækker saaledes i Langdrag, at det kan betvivles, om den overhovedet kan faas. Naar Forslaget ellers — jfr. § 246 — giver den Forsikrede, der for en lidt Skade har Reques til Tredjemand, Ret til umiddelbart at holde sig til Forsikreren, medens det for Havari- bidrag først lader Forsikreren hæfte i anden Række, er dette begrundet i, at den Forsikrede ordentligvis og navnlig med Hensyn til Erstatning, der hviler paa Gods, vil have en lettere Udgang til at opnaa Erstatning end Forsikreren, idet han gennem sin Juldmægtig Skibsføreren kan tilbageholde Godset, indtil Havaribidraget er dækket. — Af den i § 250 givne Regel vil eksempelvis følge, at naar en Genstand, der ved Afviklingen har og er ansat til en Værdi af 1,000 Kr., i Havarioppgørelsen beregnes til 2,000 Kr. og paalægges et Bidrag af 1,000 Kr., maa Forsikreren fuldt ud svare til dette Beløb. At han paa den anden Side for et enkelt Havari ikke kan komme til at svare ud over de 1,000 Kr., følger af Forfkriften i § 253 1ste Punktum, hvorefter en Forpligtelse ud over Forsikringssummen betinges af, at der under Forsikreren's Risiko er indtruffet Havari flere Gange. At Forsikreren saaledes, som det paahvdes i § 253, faa ofte en Skade indtræffer under hans Risiko, maa erstatte denne, og altsaa saaledes kan komme til at betale langt ud over Forsikringssummen, er givet ved selve Kontraktens Natur; den Forsikrede vilde ellers selv løbe Risikoen helt eller delvis efter det første Havari, jfr. Konv. 1850 § 200, thysk Lov § 844 og svenskt Lov § 332.

Reglen i § 252 jfr. § 253 sidste Membrum kræves af Forsikreren egen Interesse, jfr. Konv. 1850 § 192, thysk Lov § 838 og svenskt Lov §§ 231 og 232; naar Konv. af 1850 ifølge § 203 kun erstatter Udgifter, der ere afholdte efter Overlæg med Assurandørerne, har man fundet denne Begrænsning lidt stemmende med den Forpligtelse, der efter § 245 paahviler den Forsikrede til at handle straks; det er nok, at Udgifterne ere afholdte i god Tro.

Fjerde Affnit.

Om Skaden og dens Betaling.

Naar der er optaget et særligt Affnit om Skaden og dens Betaling, er dette hovedsagelig stift for at give Plads for Abandonreglerne. §§ 256 og 257, hvis Indhold til dels følger af sig selv, jfr. med samme thysk Lov § 858 flg., svenskt Lov § 244 flg. og Konv. 1850 § 167, § 171, § 172 o. fl., staa nærmest som Indledningsbestemmelser, men indeholde tillige en Definition af Totalskade paa de forskellige Forsikringsgenstande. § 257 2det Affnit omhandles det Tilfælde, at Skibet er blevet uistandsætteligt (kondemneres) i Medfør af § 6, hvortil hører ikke alene, at det ikke kan repareres, men ogsaa at dette vel er muligt, men vil fremtræde som en økonomisk uhenigtsmæssig Foranstaltning. For at forebygge Misbrug, fastsættes det skundom i Assurancevedtægter, at et Skib kun da skal anses som totalt forlist, naar Reparationen er absolut umulig, eller der tages andre indstrænkende Bestemmelser t. Eks., at Kondemnationen kun er bindende for Assurandørerne, naar Værdien i besta- diget Stand med Tillæg af Istandsættelses- Omkostningerne overstige Forsikringsstat- ten (jfr. Bemærkningen herom til § 238), men de fleste Sølove udvide dog Begrebet Totalforlis paa samme Maade som Forslaget, jfr. eksempelvis thysk Lov § 877 og svenskt Lov § 259 (Konv. 1850 § 179 har i længere Tid i Praksis været sat ud af Brug ved Police- bestemmelse). Altså erindres, at disse Love bestemme Uistandsætteligheden paa anden Maade. Den Afkortning, der ifølge Para- grafen skal ske i Forsikringssummen, begrun- des ved, at den Forsikrede kun skal have Er- statning for sit Tab men ikke Binding. Fra samme Synspunkt foreskrives det, at For- sikreren ved Udbetalingen af Forsikrings- summen indtræder i den Forsikredes Rettigheder med Hensyn til Genstanden, altsaa overtager det bjærgede, eller i Tilfælde af Kondemna- tion det kondemnerede Skib. Erklæring om, at den Forsikrede vil afstaa det kondemnerede Skib i Medfør af § 257 sidste Led, skal ifølge § 260 afgives til Forsikreren inden en Maaned efter, at den Forsikrede er bleven be- fendt med, at Skibet er erklæret uistandsset- ligt. Har Genstanden kun delvis været for- sikret, er det en Selvfølge, at Forsikreren ogsaa kun delvis indtræder i den Forsikredes Rettigheder, jfr. Konv. 1850 § 199.

Naar den forsikrede Genstand bliver borte, saa at der ingen Efterretning habes hverken om, at den er i Behold eller at den er gaaet under, er det nødvendigt, at den